

Núm. de Protocol: AD-069-1/94

S E N T E N C I A N U M . 9 5 - 3 3

PARTS:

Apel.lant: Sra. M.F.T.

Representant: en nom propi

Advocat: Bufet F.. (Vista Oral: Sr. P.A)

Apel.lada: M.I.Govern

Representant i Advocada: Sra. I.S.

COMPOSICIO DEL TRIBUNAL:

President: Lluís Saura Lluvià

Magistrats: Bernard Plagnet
Albert Andrés Pereira

A la vila d'Andorra la Vella, el 6 de setembre de 1995.

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa ha vist el recurs d'apel.lació a les actuacions número AD-069-1/94.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat Sr. **Albert Andrés Pereira**, el qual expressa el parer del Tribunal.

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- La sentència de 28 de febrer de 1995 de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, a la qual es fa expressa referència quant a l'exposició de fets i a les al·legacions de les parts, va desestimar la demanda interposada per la Sra. M.F.T. contra l'acord del M.I. Govern de data 19 d'agost de 1994, que al seu torn va desestimar el recurs de reposició formulat contra l'acord de 1r. de juny del mateix any, mitjançant el qual fou imposada a la recurrent una sanció de 2.839.125 pessetes de multa, com autora d'una infracció de contraban, en no haver presentat les declaracions corresponents a l'Impost de mercaderies indirecte per diverses importacions realitzades mitjançant paquet postal.

2.- Contra aquesta sentència, la part agent presentà recurs d'apel·lació el 24 de març de 1995, el qual fou formalitzat el 20 d'abril següent davant d'aquest Tribunal Superior de Justícia. La recurrent reitera, en defensa de les seves pretensions, els mateixos arguments que ja va exposar a la primera instància, que es refereixen a l'existència d'un costum que obliga l'Administració a advertir de l'obligació de realitzar la corresponent declaració tributària aquelles persones que rebin mercaderies per mitjà dels serveis de correus, i a la vulneració del principi d'igualtat que garanteix la Constitució, en haver estat l'únic establiment de farmàcia sancionat per aquesta conducta, malgrat que tots ells presenten les declaracions tributàries un cop han rebut l'avis de l'Administració duanera.

3.- Del recurs d'apel·lació formulat per l'actora se'n va donar trasllat al M.I. Govern, el qual el va contestar mitjançant escrit presentat el 10 de maig de 1995, en el qual sol·licita la seva desestimació i la confirmació íntegra de la sentència impugnada, per entendre que aquesta resulta plenament ajustada a Dret.

4.- El dia 14 de juliol de 1995 tingué lloc l'acte de la Vista Oral, en el qual les parts van exposar allò més adient a la defensa de llurs interessos.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, de conformitat a allò que estableix l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Pel que fa al primer dels arguments en que es fonamenta el present recurs d'apel.lació, i atès que no hi ha, en realitat, discrepàncies sobre els fets que s'imputen a la recurrent ni sobre la seva tipificació legal com a constitutius d'una infracció de contraban, segons els articles 8.1 de la Llei de taxes sobre el consum i 24 de la Llei de l'impost de mercaderies indirecte, l'única qüestió que es planteja per les parts consisteix en determinar si és cert que l'Administració adreça habitualment un avís als destinataris de mercaderies rebudes per paquet postal, per tal de que portin a terme la declaració corresponent davant de la Duana; si aquesta habitud és constitutiva d'un costum entès com a font de dret; i, en darrer terme, si aquest costum pot excloure l'aplicació dels preceptes legals abans esmentats i, en conseqüència, eliminar la responsabilitat de l'infractor quan no li ha estat prèviament tramès aquell advertiment de la seva obligació de realitzar la declaració tributària preceptiva.

Tercer.- A la vista de les proves dutes a terme en aquest procés i de les pròpies al·legacions de les parts, es pot concloure que, efectivament, la tramesa d'un avís per part de l'Administració duanera als destinataris de productes farmacèutics per mitjà dels serveis de correus constitueix un fet força freqüent. Tanmateix, aquest fet no suposa l'existència d'un veritable costum, ja que no queda acreditat que es porti a terme de manera regular i sistemàtica respecte de tots els importadors mitjançant paquet postal de productes subjectes a l'Impost de mercaderies indirecte, ni existeix una convicció jurídica general sobre la necessitat de rebre prèviament l'esmentat avís per tal de que siguin exigibles els deutes tributaris. Al contrari, es tracta d'una simple pràctica administrativa, encaminada a afavorir l'acompliment voluntari de les obligacions tributàries dels importadors de mercaderies per via postal.

Quart.- A més, cal considerar que l'admissió de la tesi de la recurrent suposaria l'aplicació d'un costum *contra legem*, ja que la necessitat de l'avís previ a la declaració duanera contradiu frontalment l'article 8 de la Llei de taxes sobre el consum de 30 de desembre de 1985, segons el qual l'importador o exportador mitjançant paquet postal han de formular la declaració dins dels vuit dies següents a la producció del fet imposable.

L'aplicació del costum *contra legem* es troba exclosa, tanmateix, en l'àmbit del Dret administratiu andorrà, segons resulta del seu sistema de fonts específic, que té una substantivitat pròpia respecte del Dret privat, i que es troba regulat als articles 6 i següents del Codi de l'Administració.

L'enumeració de les fonts del Dret administratiu que es conté en l'article 6è -amb les modificacions que es deriven necessàriament de l'entrada en vigor de la Constitució del Principat- es troba presidida pel principi de jerarquia normativa, tal i com afirmen de forma expressa el darrer apartat del mateix precepte i l'article següent, de manera que les normes de rang inferior no poden en cap cas ser aplicades quan transgredeixin el contingut de les jeràrquicament superiors.

En conseqüència, tampoc per aquesta raó es podria reconèixer cap virtualitat a un hipotètic costum contrari a una llei emanada del Consell General, ja que l'aplicació del dret consuetudinari en l'àmbit de l'Administració pública té un valor merament supletori respecte de les normes reconegudes com a jeràrquicament preferents.

Cinquè.- Els raonaments anteriors no exclouen que, en determinats casos, les pràctiques administratives com l'ara examinada puguin produir efectes jurídics, i especialment en l'esfera de la culpabilitat com un dels elements de la infracció administrativa, si s'hagués induït a error a l'administrat sobre l'abast exacte de les seves obligacions tributàries.

En el present supòsit, no es pot considerar tanmateix que concorri aquesta circumstància, ja que, en primer lloc, l'actora és importadora habitual de productes farmacèutics per mitjà dels serveis de correus, per la qual cosa s'ha de considerar que coneix de forma suficient l'abast de les seves obligacions en l'àmbit tributari derivades de l'exercici de la seva activitat professional. En segon lloc, la manca de declaració duanera que ha estat objecte de sanció comprèn un període de temps notablement llarg, que s'estén des del mes d'abril al de desembre de 1993, i per tant molt superior als vuit dies previstos a l'article 8è de la Llei de 30 de desembre de 1985, cosa que fa palesa una completa manca de diligència per part de la importadora, amb independència de la recepció o no de qualsevol mena d'avis o intimació de part de l'Administració.

Sisè.- Pel que fa a la vulneració que invoca la recurrent del principi d'igualtat reconegut a l'article 6è de

la Constitució, cal tenir en compte que no s'ha aportat cap terme de comparació que palesi aquest incompliment, ja que no s'acredita l'existència de cap supòsit en que l'Administració hagués deixat de sancionar conductes com la que ara s'examina. A més, encara que aquest fet hagués tingut lloc, això no resultaria rellevant des del punt de vista de l'esmentat principi d'igualtat, ja que aquest darrer resta subordinat al principi de legalitat, de manera que no es pot pretendre vàlidament que no es procedeixi a l'aplicació d'una norma jurídica a un supòsit particular, pel fet de que, per qualsevol circumstància, aquella no hagués estat aplicada a d'altres casos d'anàloga significació.

En conseqüència, és procedent desestimar el present recurs d'apel·lació i confirmar en tots els seus termes la sentència impugnada.

D E C I S I O

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

-Desestimar el recurs d'apel·lació que formula la Sra. M.F.T. contra la sentència dictada per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles el 28 de febrer de 1995, la qual es confirma en els seus propis termes.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manen que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.

NOTIFICACIO:

La present sentència ha estat notificada a les parts compareixents.....
.....
.... mitjançant el lliurament d'una còpia certificada.

I llegida, la signen, fet del qual en dono fe,

La secretària,

M. Dolors Cervós Pifarré